

ELENA VINTEA

cl. a X-a, Colegiul Național
„Mihai Eminescu”, București

Răscruce de lacrimi gemene

Ne unește trecutul. Ne desparte Prutul. Destinul a făcut să rodim pe două ramuri diferite, seva noastră însă trecând prin aceleași rădăcini. Oricâte valuri de minciună ar lovi acest arbore viguros – poporul român, adevărul rămâne nestingherit în picioare. Atárnăm asemenea unui strugure „mușcat” și „infirm” la marginea Europei, de parcă ne urmărește un blestem de când am pierdut firul testamentului lui Ștefan cel Mare. Istoria a săpat un hău care s-a umplut cu cozi de idealuri, axoni de lacrimi și nădejdi, amprente de mâini strănse, vestigii de versuri patriotice..., într-un cuvânt, cu de toate (care sunt... de nimic). Slavă Domnului că mai răzbat raze, mai sunt fisuri și mai ajunge lumina deșeptării și libertății (o luăm cu împrumut, dacă nu o avem pe a noastră), în casa noastră – Basarabia.

Agățați de aceeași liană, purtați de același val sau împinși de la spate de aceeași aripă protectoare, mulți am ajuns de partea cealaltă a gardului ghimpat, pe pamântul Țării-Mamă. Cu entuziasm în vene și visul măreț cristalizat în priviri însă, ne-am izbit (dureros, subit) în piatra unui monument pe care-l credeam din „pâine și sare”. Ne-am trezit (primul semn bun) pe o plută (nu știu câtă siguranță oferea), într-un ocean de indiferență, egoism, prostie, ici-colo

picături de superficialitate, cu alte cuvinte: București. Aceasta, după o perioadă variabilă în care am stat într-o comă psihologică (după impactul sus-menționat). Această trezire a însemnat o clipă de răgaz înainte de luptă, similară liniștii suspecte de dinaintea dezlănțuirii furtunii. Dar ne-am trezit. Era necesar, altfel nu începea lupta.

Începutul (încă nu reușesc să găsec o rezonanță dulce pentru acest cuvânt)... Privești, ascuți, analizezi, cauți, răspunzi evaziv, arăți, te comporți ca un extraterestru aterizat de pe planeta... „Republica Moldova”. Cel puțin astfel te văd locuitorii de aici, fie permanenți (bucureștenii), fie temporari (basarabeni „veterani”). În fapt, tu ești un laborator al sinelui. Încerci, experimentezi, amesteci gama cunoștințelor genei basarabene cu cea a genei *de aici*, faci combinații și te ostenești să construiești un tot întreg din cioburi de două culori: mentalitatea/educația moștenită din Basarabia și ideologia/viziunea fraților români. Iar în etapa inițială a adaptării și încadrării (de fapt, procesul se numește „înghițire”), în colectivul celor de vârsta ta, ești un nou-venit, o necunoscută în ecuația cooperării (prieteniei). Dacă încep să se rupă lanțurile de gheață, devii un obiect (ființă) de studiu foarte interesant(ă), o ocupație de moment (chiar și

pentru profesori). Din toate părțile țâșnesc șuvoaie de întrebări... (ramâne la discreția voastră să le calificați): „Ești din Chișinău?” (pentru ei nu există altă localitate în Republica Moldova); „Voi în ce limbă vorbiți acolo, maghiară sau rusă?”; „Limba română este predată în școli ca limbă străină?”; „Stai la cămin? Fără părinți? Câtă libertate ai, nu-i așa?”; „Aveți televizor, calculator?” etc..., care îți zgârie auzul, te lasă perplex. Îți vezi bucata de pamânt de unde vii prin oglinda conștiinței fraților tăi.

Urmează etapa în care realizezi că nu ești singur. Găsești aliați printre naufragiați ca tine. Îi descoperi în ritmul acelorași bătăi de inimă, acelorași freamăte de dor, acelorași fărâme de visuri. Printre ei te reculegi, reînveii. Înțelegi că fiecare dintre ei, ca și tine, este aici într-o călătorie în larg.

...Suntem un ecou pe care nimeni nu-l aude, un roi ce muncește pentru propriul stup evitând conflictele cu alte specii de non-atitudine. Ne rotim în jurul unui singur pol mult râvnit asemenea sateliților fideli propriului ghem de aspirații și sacrificii. Suntem ca picăturile de sânge care știu ce înseamnă *acasă*, întorcându-se de fiecare dată la inimă (parafrazându-l pe filosoful Octavian Paler), pentru că nu există gravitație, există numai dor.

